

■ Ion Voicu — Christoph Eschenbach

■ Cvartetul „Academica“

Violonistul Ion Voicu și-a marcat aniversarea a 35 de ani de carieră, oferind un ciclu de „șase concerte extraordinare“, susținute de-a lungul stagiunii în cadrul Filarmonicii „George Enescu“. El a apărut succesiv ca solist, dirijor și ca partener în două concerte de cameră al unor pianiști de prestigiu lui Valentin Gheorghiu și Christoph Eschenbach, demonstrând de-a lungul acestor concerte cunoscutele sale calități de virtuozitate și muzicalitate puse în serviciul unui repertoriu de permanentă valoare artistică. Ultimele concerte din ciclu au coincis cu turneul apreciatului pianist și muzician german Christoph Eschenbach, ceea ce ne-a oferit prilejul de a-i asculta pe amândoi într-o memorabilă seară de muzică de cameră.

Trebuie să spunem că ne-a impresionat stadiul matur al gândirii muzicale a cunoscutului virtuoz român, cu deosebire în concertul din 20 iunie fiind împreună cu Eschenbach el ne-a oferit în sala Ateneului Român „Integrala sonatelor pentru vioară și pian“ de Johannes Brahms. Muzică de intensă și radioasă scormonire a adâncurilor sufletești, în care lirismul incandescent alternează cu pasionate izbucniri de elan și vulcanice aspirații, cele trei sonate de Brahms au găsit în cuplul Voicu-Eschenbach o interpretare remarcabilă. După lirica Sonata nr. 1 în Sol major (op. 78), pe care un prieten al compozitorului o considera la apariția ei (în 1880), „o muzică prea profundă pentru a putea fi destăinuită dintr-odată publicului“, cu melodia ei visătoare împrumutată din compoziția vocală *Regenlied*, pe care cei doi artiști au cântat-o cu o poezie discretă, învăluitoare, ne-am scufundat în lumea de vrajă a splendidului poem sonor care este Sonata în La major (op. 100). Sonata a 11-a, plămădită dintr-un material sonor de o mare delicatețe și de ardentă vibrație lirică, în care dialogul celor două instrumente concertante se desfășoară în albia a trei mișcări, purtând indicații revelatoare asupra conținutului muzicii (*Allegro amabile* — *Andante tranquillo*-*Alegretto grazioso*) a fost redată de cei doi artiști cu o sonoritate artistic deozată și cu o remarcabilă claritate a fra-

zării. Culminația recitalului a fost constituită de realizarea Sonatei a 11-a, în re minor (op. 108) lucrare în care compozitorul părăsește atmosfera confidențial-lirică a primelor două lucrări similare, pentru a făuri o operă de năvalnică pasionalitate, al cărei torent de foc se potolește pentru o clipă pentru a lăsa să strălucească ca o gamă rară minunată *Adagio*, una dintre cele mai frumoase reverii ale lui Brahms. Concertul Ion Voicu-Eschenbach a constituit un moment deosebit în viața noastră de concert.

★

Din rîndurile tineretului nostru muzical se situează pe prim plan formația „Academica“, cvartetul de coarde alcătuit din excelenții instrumentiști Mariana Sârbu (vioara I-a), Angela Gavrilă-Dieterle (vioara a II-a), Constantin Zanidache (violă) și Mihai Dăncilă (violoncel).

Consacrată de premiile cucerite la Concursurile internaționale de la Liège și München, această formație poate reprezenta cu cinste, la orice nivel internațional, potențialul școlii noastre de interpretare a muzicii clasice și bogăția talentelor pe care ea știe să le pună în valoare. Am ascultat cvartetul „Academica“, în Sala mică a Palatului Republicii Socialiste România într-un program cuprinzînd două capodopere ale muzicii de cameră: Cvartetul op. 127 în Mi bemol major de Beethoven și Cvartetul în sol minor de Claude Debussy.

Cei patru muzicieni au cântat pe instrumente vechi, împrumutate fără termen, de un colecționar milanez, Peterlongo, cucerit de talentul lor. Cîntînd pe un „Vuillaume“ cu o splendidă sonoritate, Mariana Sârbu este, ca și în solistică, o muziciană admirabilă care știe să-și moduleze timbrul și să-și gradeze nuanțele. De valoare egală, încadrîndu-se într-o perfectă disciplină cameră, ceilalți trei muzicieni s-au remarcat fiecare în episoadele solistice, fugate ale Cvartetului de Beethoven. Ascultînd concertul formației „Academica“ ne-am întrebant de ce oare publicul nostru evită acest gen de muzică, care se situează, prin capodoperele pe care le conține, la apogeul formelor camerale.